

- Paradoxně to zní, to se nedá popřít. Mohu poprosit o vysvětlení?

- Mezi rozmotáním jedné tvé myšlenky a vylovením jiné ze studně paměti... v téhle zdi jsou trhliny, skuliny, praskliny, mezery, díry. Trvá to zlomky vteřin, ale to postačí, protože ty zlomky vteřin nepatří času, jsou mimo čas. Během těch prasklin je kontakt s tebou. Skrze ty skuliny je dorozumění s tebou. Těmi trhlinami k tobě vniká samozřejmost a potkává se se samozřejmostí, která je v tobě. Těmi trhlinami vniká hlas zvonu a budí to, co v tobě spí. Těmi trhlinami zpívá jeden kohout druhému, jako z jednoho konce vesnice na druhý. Těmi trhlinami seje rozsévač.

Jak sis možná všiml, nebyl v tom všem, co se tu v průběhu těch několika dnů řeklo, žádný, příběh, povídka, vyprávění. Jeden (a jediný) příběh se přikutálí za chvíli, aby tyhle naše rozmluvy zakončil. Je to krátké povídání. Poslouchej ho tak, jako bys poslouchal vlastní dech. Protože je to příběh - v to, co říká, se nedá věřit ani nevěřit, lze to však vidět a pochopit - který vedl ke skutečnému zrzení dechu toho těla, jež sis přivlastnil, a dechu celého vesmíru.

Je to krátký příběh každého člověka-nikdo, nezávislý na pohlaví člověka-nikdo a na jakýchkoli průvodních okolnostech, biologických, fyzikálních, geofyzikálních, geografických, atmosférických, politických, a nezávislý na tom, zda se přihodil kdysi dávno nebo ne zas tak moc dávno nebo sotva před pár měsíci. Je tedy nezávislý na chronologii nebo lépe chronologie je nezávislá na něm, ale - jako každý příběh - nemůže být nezávislý na čase jako takovém. Proto se tenhle příběh odehrává v čase a musí být v čase vyprávěn, to znamená v čase minulém, jako že jiný není.

Je to příběh člověka-nikdo v době, kdy ještě člověkem-nikdo nebyl, ba kdy se mu možnost možnosti existence něčeho takového jako člověk-nikdo absolutně nemohla objevit ani na okraji fantazie. To bylo absolutně nemožné. O tom, co je nemožné pro člověka-Já, ví člověk-nikdo teď, když je nemožností on sám. O tom, co je nemožné, ví člověk-nikdo teď a během těchto několikadenních rozmluv ti to odhalil.

Je to tedy příběh takového člověka-Já, jako jsi ty sám. Velice dobře to tedy může být i tvůj vlastní příběh. Záleží na tvé pozornosti a opravdovosti.

Byl jednou jeden člověk. Obyčejný, normální, takový, jakých je spousta. Ničím se od podobných lidí neodlišoval, kromě jedné zvláštnosti, vnitřní, skryté, nebijící do očí. Tenhle člověk totiž nějak víc než ostatní, nějak citelněji, nosil v sobě jakousi jakoby částečnost, fragmentárnost, neúplnost, nenaplněnost, jakési jakoby roztržení, rozervání, popraskání, rozlomení, přetržení. Něco není v pořádku, něco tady s tím vším není v pořádku, říkal si někdy tenhle člověk sám k sobě, nahlas nebo v duchu. Ale nevěděl, jak to má být, dokonce ani nevěděl, co s tím vším není v pořádku. Nemohl podstatu svého nepříjemného pocitu přesně vyjádřit ani ho v sobě nemohl přesně lokalizovat. Bylo to někde uvnitř a bolelo to.

Tenhle člověk, jako všichni lidé, jedl a pil, spal, chodil sem a tam, snil, tesknil,

představoval si, miloval, nenáviděl, radoval se z úspěchů a trápil se neúspěchy, plakal, smál se, mluvil, zpíval, mlčel, cestoval daleko i blízko, učil se hned to, hned ono, zkrátka dělal, jako všichni lidé, tisíce rozmanitých věcí. Nepříjemný pocit ho však neopouštěl. Byl jako kámen na srdci, jako trn v hlavě; cítil ho někdy víc, někdy méně, někdy skoro vůbec, ale to se nestávalo často, a když, tak jen nakrátko. Byl jako nějaký pták v prsou, pták uvězněný v kleci hrudníku, pták, který se zmítá, třepetá křídly, tluče jimi o pruty klece, o žebra, zraňuje se a marně se snaží z klece vyprostit. A nic se s tím nedalo dělat. Ale žít se musí, říkal si tenhle člověk, třeba i s kamenem na srdci, s trnem v hlavě, s ptákem v prsou, nějak se žít musí. A tak to šlo dál. Léta, léta a léta.

Až do jistého dne (není přesně známo, který to byl den, protože čas, do té doby rozčleněný na stejné, dozadu se posouvající dílky, se od toho dne - není přesně známo, kterého - začal jakoby kalit, zamlžovat, rozmazávat, rozmývat, jako by se objevilo něco, není známo co, co svou neznámou přítomností čas nejen vyhánělo a bojovalo s ním, ale činilo ho nepodstatným, méně důležitým, nedůležitým - zatímco doposud byl tím nejdůležitějším, nedělitelnou vládou, samovládným panovníkem), tedy až do toho jistého dne, kdy se v jednom neobvyklém okamžiku stalo (není známo jak, je známo, že), že se tenhle člověk doopravdy sklonil nad sebou a v sobě a nahlédl doprostřed sebe sama. Bylo to takové, jako by tam nenahlédl jen on sám, ale kromě a mimo něj ještě něco. Něco, co mohlo hledět ze strany, zezdola, seshora, z celého okolí, a ještě jakoby z nějakého uvnitř, z nějakého zpoza. Něco, co bylo jím, ale nejen jím, něco většího než on, mnohem, mnohem většího. Nebyl to někdo, bylo to něco. To něco bylo velice pozorné, ale vůbec se tou svou velikou pozorností a pronikavostí netrápilo. Bylo to velice klidné.

A tak tedy tenhle člověk v tomhle neobvyklém okamžiku tohohle neobvyklého dne nahlédl do sebe a začal se pozorně rozhlížet, cože to tam v něm je, v myšlenkách, v pocitech, v představách, všude, a co se tam v něm a s ním děje. Rozhlížel se pozorně a klidně, a nespátril ani ptáka se zlatým peřím v kleci hrudníku, ani nádhernou zahradu v hlavě, jak si to často představoval, nic tomu podobného. Uviděl naopak něco, co by u sebe a v sobě nikdy nehledal, a kdyby mu někdo řekl, že to v sobě má, neuvěřil by mu.

Uviděl strašlivou...

úžasně čilou...

černou bestii.

Díval se pozorně dál (tenhle člověk už byl nejen tímhle člověkem, ale byl stavem sebezpozorujícího se tohohle člověka) a uviděl, že vedle černé bestie vždycky stojí bílý beránek, a hle, podivná věc: černá bestie neustále bílého beránka požírá, a bílý beránek jakoby nic, nemizí v útrobách bestie jednou provždy, nýbrž vedle ní neustále trvá. Tehdy ten člověk spatřil, že černá bestie a bílý beránek, to je jednota, nerozlučnost, černobílá bestie, černobílá, aby nebyla odhalena. Uviděl, že černá a bílá jsou jedno, jedna jediná čern, jedna jediná černočerná bestie.

Potom se ten člověk začal dívat (čas ne že by se mezitím smazal, ne že by se rozplynul nebo že by zvolnil svůj takzvaný běh, ale přestal se pro toho člověka počítat; tři, čtyři, možná pět, možná šest dnů už si plynul někde mimo), tedy potom

se ten člověk začal dívat, kolik té černé bestie v něm je, kolik si v něm ovládla životního prostoru. Nejprve uviděl, že v něm bestie zabírá přibližně půl hlavy. Sklonil se v sobě níž, a uviděl, že v něm bestie zabírá ne půl hlavy, nýbrž celou hlavu a pravou ruku. Sklonil se v sobě níž a hlouběji, a spatřil, že jeho levá ruka je levou rukou bestie a jeho nohy že jsou jejíma nohama. Sklonil se v sobě ještě níž, ještě nejniž, ještě nejhloub (nic už ho nemohlo zadržet, nic už ho z té cesty nemohlo odvést, nic už nemohlo odvrátit jeho pozornost od toho přirozeného a spontánního svatebně smrtelného sebepoznávání, od té sebekonstatace, jež byla současně sebekontestací, sebenegací a doprovázela ji nebývalá, nikdy dosud nepoznaná radost), pohlédl směrem k srdci, nahlédl do něj a uviděl... že jeho srdce...

je jejím srdcem, srdcem bestie.

Tak zjistil, že je celý, od chodidel k hlavě, od pat po konečky vlasů, beze zbytku, absolutně beze zbytku, jedinou strašlivou, děsivou černou bestii. Rakovinou. Rakovinou, která, nekonečně zděšena a ochrnuta vlastním odporným zjevem, ničí tím sama sebe.

A tady, mohlo by se zdát, ten příběh končí. Ale on ještě nekončí. Neboť hle, kdosi padá na kolena, pláče nejupřímnějšími, zlatěupřímnými slzami, spíná ruce k děkovné modlitbě a touží být nekonečně vděčný. Kdože to padá na kolena atakdále, atakdále a spíná ruce k děkovné modlitbě? Rakovina. To zmrtvýchvstalá rakovina padá na kolena, pláče zlatěupřímnými slzami atakdále, atakdále. A za co touží být nekonečně vděčná? Za to, že byla zničena. A kým byla zničena? Přece sama sebou. A ke komu se tedy chce nekonečně děkovně modlit? Komu touží být nekonečně vděčná? Sobě! Sobě, dámy a pánové! A proč to všechno? Protože právě tím zmrtvýchvstává. Copak je geniálnější způsob, jak zmrtvýchvstát, než si pográtulovat, že se samo od sebe osvobodilo? Copak je geniálnější způsob, jak zmrtvýchvstát, než si poděkovat za to, že se samo sebe zlikvidovalo? Není. Ale tenhle arcigeniální kousek, technicky bezvadný, odehraný s nejvyšší virtuozitou, neobyčejně dojímavý, otřesně vášnivý, schopný rozrušit, vzrušit a na kaši rozdrtit i nejtvrďší srdce, schopný rozehřát a jako vosk rozpustit srdce-ledovec velké jako Grónsko nebo Antarktida, tenhle kousek nemůže utéct pozornosti klidného, nestranného, čistého pozorování. Pozorování rakoviny tak vidí, že rakovina nemůže být zničena jednou provždy, nýbrž že musí být ničena (spatřena, demaskována, obnažena) v každé chvíli, v níž a z níž zmrtvýchvstává. Protože to, co nemá skutečný počátek, nemá ani skutečný konec. To, co se doopravdy nenarodilo, doopravdy neumírá. Protože kdyby se skutečně umřelo, skutečně by se narodilo do věčného, faktického, živého života. Potom by ráj byl rakovinou. Toho se rakovina nikdy, po všechny časy, nedočká.

Teprve tady končí příběh člověka-nikdo, příběh každého člověka-nikdo předtím, než se člověkem-nikdo narodil, a tedy příběh člověka-Já, každého člověka-Já, a tedy příběh, který může být také tvým příběhem. Záleží to na tobě (nikdy o tom nelze mluvit přespříliš), na tvé pozornosti a opravdovosti. Ten příběh končí spatřením, že ten příběh nemá skutečný konec, tak jako nemá skutečný počátek. Fabule, jako umělá mýdlová bublina, se prostě úplně přirozeně rozfoukává, protože tenhle příběh ve skutečnosti nikdy doopravdy nebyl; vždycky byl-je-bude v čase

čili v neexistující minulosti, mimo život, mimo skutečnost, mimo realitu, mimo existenci, mimo všechno.

A tady začíná, doopravdy začíná: fabula rasa. Něco, co je možné popisovat, co ale vždycky zůstane pouze popisem, nikdy to nebude nepopsanou skutečností. Protože literatura se nedá vyrábět z něčeho, co není fabulace, ale jiskřící, proměnlivá, věčně nová a nepomíjející, nesmrtelně živá pravda, prostinká jako dobrý den. O pravdě, k pravdě, za pravdu, kolem pravdy, vzhledem k pravdě - nelze. Pravdou je možno se stát a pravda se může sama sobě nekonečně odhalovat. Pravdou je možno být, životem je možno být, až být. A žít. Ten život, to je nekonečně se odhalující život. Neznámý a nekonečně poznávající sám sebe.

Lidé-nikdo, lidé-láska, lidé-slunce, lidé-trojice, lidé-bezdomova (protože jsou bez domova, jsou u sebe doma, ať se ocitnou kdekoli) chodí po světě lidí-Já a mohou tomu světu říkat o existenci jiného, skutečného světa - ale proč by vlastně o tom měli mluvit, jestliže dobře vědí, že jeden svět pro druhý neexistuje, třebaže oba světy jsou tady, a třebaže jeden je v druhém, průchod mezi nimi neexistuje, je mezi nimi nepřekročitelný. A tedy, a vlastně, a vůbec, proč? Proč hovořit o zdraví lidem nemocným, kteří navíc jaktěživi opravdu zdraví nebyli, poněvadž kdyby byli zdraví po dobu byť si jen zlomku vteřiny, byli by pak už zdraví vždy a nikdy by žádnou nemocí nemohli onemocnět? Proč mluvit nemocným lidem o něčem, o čem nemohou vědět nic a co je nemůže doopravdy a jednou provždy vyléčit, jen jim může dávat naději. Ale ta naděje patří taky k nemoci, je přímo jedním z jejích příčinně-následkových center. Naděje je vymyšlením času, vymyšlením budoucnosti, která přece neexistuje, nikdy není, nikdy se neobjeví tady a teď, vždycky jako přízrak straší někde tam. Kde? V budoucnosti! Budoucnost je v budoucnosti, protože kde jinde by mohla být? A ta budoucnost, co to je? Projekce minulosti, co jiného by to mohlo být?

Naděje, že se tak vyjádří, je beznadějný útěk od toho, co je tady a teď, čili útěk od jediného stavu věcí, který doopravdy existuje, jediného a nejvyššího stavu věcí, v němž je možno žít a žít zdravě. Naděje ještě nikdy nikoho doopravdy nevyлéčila a nevyлéčí, protože vyléčit nemůže. Jen v tady-a- teď je možné být zdravý. Naděje jako časovost, jako ne tady-a- teďovost zdravá být nemůže. Tím, že předkládá své serpentiny, své konfety a projektuje budoucí "uzdravení, tím nemoc prodlužuje, rozprostírá ji, roztahuje v prostoru a v čase, v trvání - upevňuje ji. To je přece samozřejmé. A stejně samozřejmě mluví o naději lidé-nikdo, lidé tady-a- teď, lidé-zdraví, když říkají, že ona, naděje, může posloužit jen jedním způsobem: jako znamenitý příklad, jak prázdná jsou slova.

Co může nemocné vyléčit? Každé mluvení o zdraví musí být pro nemocné literatura, výmysl, bajka, protože v opačném případě by bylo skutečností, a oni by byli zdraví, nikoli nemocní. A zdraví bajky nepotřebují. Zdraví žijí v zdraví, žijí v životě, jsou životem, a život je zázrak nad zázraky, protože je nemožný, a hle, je faktem, jež nelze negovat.

Co tedy může nemocné vyléčit? Pouze výhradně jedině jejich vlastní nemoc. Ta jejich nemoc, co jimi zmítá. Ta jejich falešná nemoc (kdyby totiž byla pravdivá, byla by nevyléčitelná), kterou někteří nemocní, oslepeni velikým zoufalstvím, nazývají nemocí života, která však nemá s životem absolutně nic společného. Proto

taky lidé-nikdo hovoří o nemoci především lidem nemocným, lidem-Já, třebaže lidem-Já se to vůbec nelíbí, silně je to dráždí, zlobí, dostávají vztek, v tom vzteku jsou pak schopni všeho, mohou daného člověka-nikdo, jenž jim říká, jak se vyprostit z pekla, i zabít, to už se v čase stalo, jeden zabitý člověk-nikdo, ale copak je možné zabít člověka-nikdo? Copak je možné zabít věčný život?

Lidé-nikdo hovoří lidem-Já o tom, co nemocní mohou pochopit, co mohou nahmatat, uchopit, vzít do hrsti, vzít se do hrsti; říkají, jim o rakovině, která je zachvátila (ne o té, co ji popisuje medicína - celá její hrůza mizí jak mávnutím kouzelného proutku, pokud se uvidí, co je zač tahle duševní rakovina, o níž se tu mluví celou dobu), o tom, jaká má tykadla, jak jedovatá, a jak tahle rozličná tykadla fungují, kde je jejich centrála, řídicí středisko, rodné hnízdo, samo jádro hluchých temnot.

O tom všem hovoří lidé-nikdo. Mohou o tom mluvit jako žádný člověk kromě nich. Protože oni tomu všemu rozumějí, oni už jsou zdraví, oni už tím vším prošli. Rakovinu - celou, v celé její strašlivé psychické nádheře - v sobě objevili, rozluštili, demaskovali. A zničili ji, smazali. Smazali sebe. Tím, že se uviděli. A - absolutně nechtěně - se narodili v něčem absolutně nečekaném: ve skutečném životě, ve zdraví. Předtím o tom zdraví nemohli nic vědět, nemohli o něm přemýšlet, představovat si ho, modlit se k němu, mít naději, věřit, snít, atakdale, atakpodobně. Předtím o tom zdraví nemohli nic. Protože absolutně nevěděli, že něco takového existuje. Nemohli o tom zdraví vědět absolutně nic, protože byli nemocní, všechno v nich bylo nemocné, všechny myšlenky a city, rozum psychiky a srdce psychiky, celá psychika byla nemocná sama sebou, nemocí, kterou je možno nazvat: Já, Jáství, Ego, SuperEgo, AlterEgo, Někdo, Démon, Anděl, Bůh, Dábel. Slovo atakpodobně. A tahle nemoc nemohla vědět absolutně nic o zdraví, které začíná mimo název: nikdo, nic, nula, prázdnota, ticho. Zdraví přišlo samo, když se nemoc rozfoukala, to znamená když čisté pozorování uvidělo, že celá ta nemoc, od jejího bezpočátku do jejího bezkonce, byla špinavá, falešná, úplně vymyšlená sama sebou, že celá ta nemoc byla pouze jménem, podpisem na papíře, jmenovkou na dveřích, iniciálami na snubním prstenu, jménem na stránce kalendáře, prázdňným slovem, suchou slabikou, mrtvým písmenem - ničím víc.

Lidé-nikdo chodí po zemi a vyprávějí takovým, jako jsi ty, každému bez výjimky, kdo jen má uši k slyšení, v hlavě trn a na srdci kámen, to, čemu rozumějí. Protože rozumějí, že ve světě absolutní rovnosti, absolutní spravedlnosti, jakým je život, neexistují vyvolenci osudu. Rozumějí, že nezranitelné zdraví, neuvěznitelná svoboda, nepopsatelná krása, štěstí, živá nesmrtelnost - nejsou jen pro ně, nýbrž pro všechny.

NEBOŤ VŠECHNO JE PRO VŠECHNY.

Nejzřetelněji, jak možno, nejprostěji a nejjasněji: se zatemnilo soumrak, se negativně objasnilo hluché temnoty, se vysvětlilo takzvané nevysvětlitelné. Je to

samořejmě ničí zásluha. Máme, my lidé-nikdo, jména, ale ta nás nezakrývají, protože zakrýt nemohou; žádné jméno, žádný název nezahrnuje tu nevyčerpatelnou celost, jíž jsme. Nic nemusíme, všechno můžeme. Můžeme, ale nemusíme se představit.

Se neví, kolik ještě času, jak dlouho zůstaneš ve svém více či méně luxusním pekle: několik dní, několik měsíců, dvacet let, sto let, tisíc, sto tisíc, sto miliónů let? Se neví. Záleží to na pozornosti a opravdovosti, bez nichž se tvoje peklo může peklit bez konce, bez spásného konce, který je počátkem pravdivě živé nekonečnosti.

Se ví, že se potkáme. Na "konci" tvého času. Všichni se potkáme na "konci" všech časů. Na nekonečné, neopakovatelné, nepomíjející, nesmrtelně živé louce života.

Přesně tady, přesně teď.